

15

בא Bo

Exodus 10:1-13:16

הַכְּבֹדֹתַי אֶת־לִבּוֹ וְאֶת־לֵב עֲבָדָיו לְמַעַן שׁוּתִי אֹתָתִי אֱלֹהִי בְּקִרְבּוֹ:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פַּרְעֹה כִּי־אֲנִי

בְּמִצְרַיִם וְאֶת־אֹתֹתַי אֲשַׁר־שַׁמְתִּי בָם וַיִּדְעָתָם כִּי־אֲנִי יְהוָה:
וּלְמַעַן תִּסְפֹּר בְּאָזְנִי בִנְךָ וּבֶן־בִּנְךָ אֵת אֲשֶׁר הִתְעַלְלֹתִי

אֱלֹהֵי הָעִבְרִיִּים עַד־מָתִי מֵאֲנֶת לַעֲנֹת מִפְּנֵי שְׁלַח עָמִי וַיַּעֲבֹדֵנִי:
וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פַּרְעֹה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה

אִם־מֵאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח אֶת־עָמִי הִנְנִי מֵבִיא מִחֹר אֲרֻבָּה בְּגִבְלֶךָ:
כִּי

לָכֶם מִן־הַבֹּרֶד וְאָכַל אֶת־כָּל־הָעֵץ הַצֹּמַח לָכֶם מִן־הַשָּׂדֶה:
וְלֹא יִוָּכַל לִרְאוֹת אֶת־הָאָרֶץ וְאָכַל | אֶת־יֵתֶר הַפְּלִטָה הַנִּשְׁאַרֶת
וּכְסֹה אֶת־עֵינֵי הָאָרֶץ

מִיּוֹם הַיּוֹתֵם עַל־הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּפֹּן וַיֵּצֵא מֵעַם פַּרְעֹה:
וּבָתֵּי כָל־מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־רָאוּ אֲבֹתָיִךְ וְאֲבֹת אֲבֹתָיִךְ
וּמֵלֹאֵו בְּחַיֶּיךָ וּבָתֵּי כָל־עֲבָדֶיךָ

וַיַּעֲבֹדוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם הַטָּרָם תָּדַע כִּי אֲבֹדָה מִצְרַיִם:
פַּרְעֹה אֵלָיו עַד־מָתִי יִהְיֶה זֶה לָנוּ לְמוֹקֵשׁ שְׁלַח אֶת־הָאֲנָשִׁים
וַיֹּאמְרוּ עֲבָדֵי

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם לָכוּ עֲבֹדוּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִי נִמִּי הַהֹלְכִים:
וַיּוֹשֶׁב אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן אֶל־פַּרְעֹה

נֶלְךָ בְּבִלְיִנוּ וּבְבִנוּתָנוּ בְּצֹאנֵנוּ וּבְבִקְרָנֵנוּ נֶלְךָ כִּי חַג־יְהוָה לָנוּ:
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּנִעְרֵינוּ וּבְזִקְנֵינוּ

1 Then הוּדִי said to Moses, “Go to Pharaoh. For I have hardened his heart and the hearts of his courtiers, in order that I may display these My signs among them,

2 and that you may recount in the hearing of your child and of your child’s child how I made a mockery of the Egyptians and how I displayed My signs among them—in order that you may know that I am הוּדִי.”

3 So Moses and Aaron went to Pharaoh and said to him, “Thus says הוּדִי, the God of the Hebrews, ‘How long will you refuse to humble yourself before Me? Let My people go that they may worship Me.

4 For if you refuse to let My people go, tomorrow I will bring locusts on your territory.

5 They shall cover the surface of the land, so that no one will be able to see the land. They shall devour the surviving remnant that was left to you after the hail; and they shall eat away all your trees that grow in the field.

6 Moreover, they shall fill your palaces and the houses of all your courtiers and of all the Egyptians—something that neither your fathers nor fathers’ fathers have seen from the day they appeared on earth to this day.” With that he turned and left Pharaoh’s presence.

7 Pharaoh’s courtiers said to him, “How long shall this one be a snare to us? Let a delegation* a delegation Lit. “the [salient] participants,” i.e., not everyone. Trad. “the men.” See the Dictionary under ’ish. go to worship their God הוּדִי ! Are you not yet aware that Egypt is lost?”

8 So Moses and Aaron were brought back to Pharaoh and he said to them, “Go, worship your God הוּדִי ! Who are the ones to go?”

9 Moses replied, “We will all go—regardless of social station*regardless of social station Heb. bi-n’areinu u-vi-ziqneinu, taking na’ar and zaqen as terms of social rank—lit. “with our underlings and with our elders.” NJPS “young and old.” See the Dictionary under na’ar and “elders.” —we will go with our sons and daughters, our flocks and herds; for we must observe הוּדִי’s festival.”

- 10 But he said to them, “הוהי be with you—the same as I mean to let your dependents go with you! Clearly, you are bent on mischief.
- 11 No! You gentlemen go and worship הוהי, since that is what you want.” And they were expelled from Pharaoh’s presence.
- 12 Then הוהי said to Moses, “Hold out your arm over the land of Egypt for the locusts, that they may come upon the land of Egypt and eat up all the grasses in the land, whatever the hail has left.”
- 13 So Moses held out his rod over the land of Egypt, and הוהי drove an east wind over the land all that day and all night; and when morning came, the east wind had brought the locusts.
- 14 Locusts invaded all the land of Egypt and settled within all the territory of Egypt in a thick mass; never before had there been so many, nor will there ever be so many again.
- 15 They hid all the land from view, and the land was darkened; and they ate up all the grasses of the field and all the fruit of the trees which the hail had left, so that nothing green was left, of tree or grass of the field, in all the land of Egypt.
- 16 Pharaoh hurriedly summoned Moses and Aaron and said, “I stand guilty before your God הוהי and before you.
- 17 Forgive my offense just this once, and plead with your God הוהי that this death but be removed from me.”
- 18 So he left Pharaoh’s presence and pleaded with הוהי.
- 19 הוהי caused a shift to a very strong west wind, which lifted the locusts and hurled them into the Sea of Reeds;*Sea of Reeds Traditionally, but incorrectly, “Red Sea.” not a single locust remained in all the territory of Egypt.
- 20 But הוהי stiffened Pharaoh’s heart, and he would not let the Israelites go.
- 21 Then הוהי said to Moses, “Hold out your arm toward the sky that there may be darkness upon the land of Egypt, a darkness that can be touched.”
- 22 Moses held out his arm toward the sky and thick darkness descended upon all the land of Egypt for three days.
- כאשר אשלח אתכם ואת־טפכם ראו כי רעה נגד פניכם: ויאמר אלהם יהי כן יהוה עמכם
- כי אתה אתם מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה: לא כן לכו־נא הגברים ועבדו את־יהוה
- מצרים ויאכל את־כל־עשב הארץ את כל־אשר השאיר הברד: יהוה אל־משה נטה ידו על־ארץ מצרים בארבה ויעל על־ארץ ויאמר
- ההוא וכל־הלילה הברק הלה ורוח הקדים נשא את־הארבה: על־ארץ מצרים ויהוה נהג רוח־קדים בארץ כל־היום ויט משה את־מטהו
- כבד מאד לפניו לא־היה כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה־כן: ויעל הארבה על כל־ארץ מצרים ויגח בכל גבול מצרים
- הברד ולא־נותר כל־ירק בעץ וב־עשב השדה בכל־ארץ מצרים: ויאכל את־כל־עשב הארץ ואת כל־פרי העץ אשר הותיר ויכס את־עין כל־הארץ ותחשך הארץ
- לקרא למשה ולא־הרן ויאמר חטאתי ליהוה אלהיכם ולכם: וימהר פרעה
- הפעם והעתירו ליהוה אלהיכם ויסר מעלי רק את־המוות הזה: ועתה שׂא נא חטאתי אך
- ויצא מעם פרעה ויעתר אל־יהוה:
- ותקעהו ימה סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים: ויהפך יהוה רוח־ים חזק מאד וישא את־הארבה
- ויחזק יהוה את־לב פרעה ולא שלח את־בני ישראל:
- נטה ידו על־השמים ויהי חשך על־ארץ מצרים וימש חשך: ויאמר יהוה אל־משה
- על־השמים ויהי חשך־אפלה בכל־ארץ מצרים שלשת ימים: ויט משה את־ידו

- 23 People could not see one another, and for three days no one could move about; but all the Israelites enjoyed light in their dwellings.
- 24 Pharaoh then summoned Moses and said, "Go, worship הוהי ! Only your flocks and your herds shall be left behind; even your dependents may go with you."
- 25 But Moses said, "You yourself must provide us with sacrifices and burnt offerings to offer up to our God הוהי ;
- 26 our own livestock, too, shall go along with us—not a hoof shall remain behind: for we must select from it for the worship of our God הוהי ; and we shall not know with what we are to worship הוהי until we arrive there."
- 27 But הוהי stiffened Pharaoh's heart and he would not agree to let them go.
- 28 Pharaoh said to him, "Be gone from me! Take care not to see me again, for the moment you look upon my face you shall die."
- 29 And Moses replied, "You have spoken rightly. I shall not see your face again!"
- מִתְחַתְּיוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְלֹכְל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם:
לֹא־רָאוּ אִישׁ אֶת־אֲחִיו וְלֹא־קָמוּ אִישׁ
- עֲבָדוּ אֶת־יְהוָה רֶק צֹאנֶכֶם וּבָקָרְכֶם יָצַג גַּם־טַפְּכֶם יָלַךְ עִמָּכֶם:
וַיִּקְרָא פַרְעֹה אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר לְכוּ
- מֹשֶׁה גַם־אַתָּה תִּתֵּן בִּידֵנוּ זִבְחִים וְעֹלֹת וְעֲשִׂינוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ:
וַיֹּאמֶר
- אֱלֹהֵינוּ וְאֶנְחֵנוּ לֹא־נִדְעַ מִה־נִּעְבֹּד אֶת־יְהוָה עַד־בֹּאֵנוּ שָׁמָּה:
יָלַךְ עִמָּנוּ לֹא תִשָּׂאֵר פֶּרֶסָה כִּי מִמֶּנּוּ נִקַּח לַעֲבֹד אֶת־יְהוָה
וְגַם־מִקְלָנוּ
- וַיִּחְזַק יְהוָה אֶת־לֵב פַּרְעֹה וְלֹא אָבָה לְשַׁלְּחָם:
- מֵעֲלֵי הַשָּׁמַיִם לָךְ אֶל־תִּסְקֶה רְאוּת פָּנַי כִּי בַיּוֹם רֹאיתְךָ פָּנַי תָּמוּת:
וַיֹּאמְרוּ לוֹ פַּרְעֹה לָךְ
- וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה כֵּן דִּבַּרְתָּ לֹא־אֶסְפֶּה עוֹד רְאוּת פָּנֶיךָ:

11

- 1 And הוהי said to Moses, "I will bring but one more plague upon Pharaoh and upon Egypt; after that he shall let you go from here; indeed, when he lets you go, he will drive you out of here one and all.
- 2 Tell the people to borrow, each man from his neighbor and each woman from hers, objects of silver and gold."
- 3 הוהי disposed the Egyptians favorably toward the people. Moreover, Moses himself* Moses himself Lit. "the participant whose involvement defines the depicted situation, Moses"; trad. "the man Moses." See the Dictionary under 'ish. was much esteemed in the land of Egypt, among Pharaoh's courtiers and among the people.
- 4 Moses said, "Thus says הוהי : Toward midnight I will go forth among the Egyptians,
- יִשְׁלַח אֶתְכֶם מִזֶּה כְּשִׁלְחוֹ כָלֶּה נִרְשָׁה יִגְרֹשׁ אֶתְכֶם מִזֶּה:
אֶל־מֹשֶׁה עוֹד נִגַּע אֶחָד אָבִיא עַל־פַּרְעֹה וְעַל־מִצְרַיִם אַחֲרֵי־כֵן
וַיֹּאמֶר יְהוָה
- אִישׁ | מֵאֵת רֵעֵהוּ וְאִשָּׁה מֵאֵת רֵעוּתָהּ כְּלִי־כֶסֶף וְכְלִי זָהָב:
דִּבְרֹנָא בְּאִזְנֵי הָעָם וַיִּשְׁאַלּוּ
- גָּדוֹל מְאֹד בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּעֵינֵי עַבְדֵי־פַרְעֹה וּבְעֵינֵי הָעָם:
וַיִּתֵּן יְהוָה אֶת־יָחוּן הָעָם בְּעֵינֵי מִצְרַיִם גַּם | הָאִישׁ מֹשֶׁה
- מֹשֶׁה כֹּה אָמַר יְהוָה כַּחֲצֹצֶת הַלַּיְלָה אָנֹכִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרַיִם:
וַיֹּאמֶר

עד בכור השפחה אשר אתר הרחמים וכל בכור בהמה:
ומת כל-בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישב על-כסאו

בכל-ארץ מצרים אשר כמהו לא נהלתה וכמהו לא תסף:
והיתה צעקה גדלה

למען תדעון אשר יפלה יהוה בין מצרים ובין ישראל:
ולכל בני ישראל לא יחרץ-כלב לשנו למאיש ועד-בהמה

ואחר-כן אצא ויצא מעם-פרעה בחרי-אף:
אלה אלי והשתחווי-לי לאמר צא אתה וכל-העם אשר-ברגליך
וירדו כל-עבדיך

לא-ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים:
ויאמר יהוה אל-משה

יהוה את-לב פרעה ולא-שלח את-בני-ישראל מארצו:
ומשה ואהרן עשו את-כל-המפתים האלה לפני פרעה ויחזק

5 and every [male] first-born in the land of Egypt shall die, from the first-born of Pharaoh who sits on his throne to the first-born of the slave girl who is behind the millstones; and all the first-born of the cattle.

6 And there shall be a loud cry in all the land of Egypt, such as has never been or will ever be again;

7 but not a dog shall snarl*snarl Others “move (or whet) his tongue.” at any of the Israelites, at human or beast—in order that you may know that יהוה makes a distinction between Egypt and Israel.

8 “Then all these courtiers of yours shall come down to me and bow low to me, saying, ‘Depart, you and all the people who follow you!’ After that I will depart.” And he left Pharaoh’s presence in hot anger.

9 Now יהוה had said to Moses, “Pharaoh will not heed you, in order that My marvels may be multiplied in the land of Egypt.”

10 Moses and Aaron had performed all these marvels before Pharaoh, but יהוה had stiffened the heart of Pharaoh so that he would not let the Israelites go from his land.

12

ויאמר יהוה אל-משה ואליהרן בארץ מצרים לאמר:

החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה:

בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש שוה לביית-אבת שוה לבית:
דברו אלי-כל-עדת ישראל לאמר

1 יהוה said to Moses and Aaron in the land of Egypt:

2 This month shall mark for you the beginning of the months; it shall be the first of the months of the year for you.

3 Speak to the community leadership of Israel*community leadership of Israel Heb. kol ‘adat yisra’el, lit. “whole community of Israel,” which here denotes the part (“leadership”) that acts on behalf of the whole (“community”). See the Dictionary under ‘edah. and say that on the tenth of this month each of them shall take a lamb*lamb Or “kid.” Heb. seh means either “sheep” or “goat”; cf. v. 5. to a family, a lamb to a household.

- הקרב אל־ביתו במכסת נפשֶת איש לפי אִכְלוֹ תִּכְסּוּ עַל־הֶשֶׁה:
וְאִם־יִמְעַט הַבֵּית מִהַיּוֹת מִשְׁלֵה וְלִקַּח הוּא וּשְׁכָנָו
- 4 But if the household is too small for a lamb, let it share one with a neighbor who dwells nearby, in proportion to the number of persons: you shall contribute for the lamb according to what each household will eat.
- תָּמִים זָכָר בֶּן־שָׁנָה יִהְיֶה לָכֶם מִן־הַכֹּבְשִׁים וּמִן־הָעִזִּים תִּקַּחוּ:
שֶׁה
- 5 Your lamb shall be without blemish, a yearling male; you may take it from the sheep or from the goats.
- לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וּשְׁחֲטוּ אוֹתוֹ כָּל קָהָל עַד־תִּישָׂאֵל בֵּין הָעֲרָבִים:
וְהָיָה לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד אֲרֻבָּעָה עָשָׂר יוֹם
- 6 You shall keep watch over it until the fourteenth day of this month; and all the assembled congregation of the Israelites shall slaughter it at twilight.
- הַמְּזוּזוֹת וְעַל־הַמַּשְׁקוּף עַל הַבָּתִּים אֲשֶׁר־יֹאכְלוּ אוֹתוֹ בָּהֶם:
וְלִקַּחוּ מִן־הַלֶּם וּנְתָנוּ עַל־שַׁתִּי
- 7 They shall take some of the blood and put it on the two doorposts and the lintel of the houses in which they are to eat it.
- אֶת־הַבֶּשֶׂר בַּלַּיְלָה הַזֶּה צִלִּיאֵשׁ וּמִצּוֹת עַל־מִרְיָם יֹאכְלוּ:
וְאֹכְלוּ
- 8 They shall eat the flesh that same night; they shall eat it roasted over the fire, with unleavened bread and with bitter herbs.
- וּבִשְׁלַ מִבְשָׁל בְּמֵיִם כִּי אִם־צִלִּיאֵשׁ רֹאשׁוֹ עַל־כֶּרְעִיו וְעַל־קִרְבּוֹ:
אֶל־תֹּאכְלוּ מִלֶּנּוֹ לֹא
- 9 Do not eat any of it raw, or cooked in any way with water, but roasted—head, legs, and entrails—over the fire.
- וְלֹא־תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר וְהַנֹּתֵר מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר בָּאֵשׁ תִּשְׂרֹפוּ:
- 10 You shall not leave any of it over until morning; if any of it is left until morning, you shall burn it.
- וּמִקְלָכֶם בִּידְכֶם וְאֹכְלֹתֶם אוֹתוֹ בַּחֲפֹזֹן פָּסַח הוּא לִיהוָה:
וְכִכֹּה תֹאכְלוּ אוֹתוֹ מִתְּנִיכֶם חֲגָלִים נֶעְלִיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם
- 11 This is how you shall eat it: your loins girded, your sandals on your feet, and your staff in your hand; and you shall eat it hurriedly: it is a passover offering*passover offering Or “protective offering”; Heb. pesa. to יהוה.
- וְעַד־בֹּהֶמָה וּבְכָל־אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעֲשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה:
בַּלַּיְלָה הַזֶּה וְהִכֵּיתִי כָל־בְּכוֹר בָּאָרֶץ מִצְרַיִם מֵאָדָם
וְעַבְרָתִי בָאָרֶץ־מִצְרַיִם
- 12 For that night I will go through the land of Egypt and strike down every [male] first-born in the land of Egypt, both human and beast; and I will mete out punishments to all the gods of Egypt, I יהוה.
- עֲלֵכֶם וְלֹא־יִהְיֶה בְכֶם נֹגֵף לְמִשְׁחִית בְּהִכֹּתִי בָאָרֶץ מִצְרַיִם:
לָכֶם לֵאמֹר עַל הַבָּתִּים אֲשֶׁר אַתֶּם שֹׁם וְרֹאִיתִי אֶת־הַלֶּם וּפָסַחְתִּי
וְהָיָה הַלֶּם
- 13 And the blood on the houses where you are staying shall be a sign for you: when I see the blood I will pass over*pass over Or “protect”; cf. v. 11 and note there. you, so that no plague will destroy you when I strike the land of Egypt.
- לִזְכָּרוֹן וְחִגְגָתֶם אוֹתוֹ חֵג לִיהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם תִּחְגְּלוּ:
וְהָיָה הַיּוֹם הַזֶּה לָכֶם
- 14 This day shall be to you one of remembrance: you shall celebrate it as a festival to יהוה throughout the ages; you shall celebrate it as an institution for all time.
- וּבְכִרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל מִיּוֹם הָרֹאשׁוֹן עַד־יוֹם הַשְּׁבִיעִי:
אֶךְ בַּיּוֹם הָרֹאשׁוֹן תִּשְׁבִּיתוּ שֹׂאֵר מִבִּתְּיָכֶם כִּי אֶל־אֹכֵל חֲמֵץ
שִׁבַּעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ
- 15 Seven days you shall eat unleavened bread; on the very first day you shall remove leaven from your houses, for whoever eats leavened bread from the first day to the seventh day, that person shall be cut off from Israel.

- בהם אך אשר יאכל לכל־נפש הוא לבדו יעשה לכם:
וביום השביעי מקרא־קדש יהיה לכם כל־מלאכה לא־יעשה
וביום הראשון מקרא־קדש
- 16 You shall celebrate a sacred occasion on the first day, and a sacred occasion on the seventh day; no work at all shall be done on them; only what every person is to eat, that alone may be prepared for you.
- מאריך מצרים ושמרתם את־היום הזה לדרתיכם חקת עולם:
את־המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את־צבאותיכם
ושמרתם
- 17 You shall observe the [Feast of] Unleavened Bread, for on this very day I brought your ranks out of the land of Egypt; you shall observe this day throughout the ages as an institution for all time.
- בערב תאכלו מצת עד יום האחד ועשרים לחודש בערב:
בראשון בארבעה עשר יום לחודש
- 18 In the first month, from the fourteenth day of the month at evening, you shall eat unleavened bread until the twenty-first day of the month at evening.
- ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ:
שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי | כל־אכל מחמץ
- 19 No leaven shall be found in your houses for seven days. For whoever eats what is leavened, that person—whether a stranger or a citizen of the country—shall be cut off from the community of Israel.
- כל־מחמץ לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות:
- 20 You shall eat nothing leavened; in all your settlements you shall eat unleavened bread.
- אלהם משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח:
ויקרא משה לכל־זקני ישראל ויאמר
- 21 Moses then summoned all the elders of Israel and said to them, “Go, pick out lambs for your families, and slaughter the passover offering.
- מן־הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח־ביתו עד־בקר:
בדם אשר־בסף והנעתם אליהמשקוף ואל־שתי המזוזות
ילקחתם אגדת אזוב וטבלתם
- 22 Take a bunch of hyssop, dip it in the blood that is in the basin, and apply some of the blood that is in the basin to the lintel and to the two doorposts. None of you shall go outside the door of your house until morning.
- יהיה עליהפתח ולא יתן המשחית לבא אל־בתיכם לנגף:
וראה את־הדם עליהמשקוף ועל שתי המזוזות ופסח
ועבר יהיה לנגף את־מצרים
- 23 For יהוה, when going through to smite the Egyptians, will see the blood on the lintel and the two doorposts, and יהוה will pass over*pass over See note at v. 13. the door and not let the Destroyer enter and smite your home.
- ושמרתם את־הדבר הזה לחק־לך ולבניך עד־עולם:
- 24 “You shall observe this as an institution for all time, for you and for your descendants.
- אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את־העבדה הזאת:
והיה כִּי־תבאו אליהארץ
- 25 And when you enter the land that יהוה will give you, as promised, you shall observe this rite.
- והיה כִּי־יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם:
- 26 And when your children ask you, ‘What do you mean by this rite?’
- בנגפו את־מצרים ואת־בתינו הציל ויקד העם וישתחוו:
זבח־פסח הוא ליהוה אשר פסח עליבתי בני־ישראל במצרים
ואמרתם
- 27 יהוה, who passed over the houses of the Israelites in Egypt when smiting the Egyptians, but saved our houses.’ Those assembled then bowed low in homage.

- 28 And the Israelites went and did so; just as הוהי had commanded Moses and Aaron, so they did.
- 29 In the middle of the night הוהי struck down all the [male] first-born in the land of Egypt, from the first-born of Pharaoh who sat on the throne to the first-born of the captive who was in the dungeon, and all the first-born of the cattle.
- 30 And Pharaoh arose in the night, with all his courtiers and all the Egyptians—because there was a loud cry in Egypt; for there was no house where there was not someone dead.
- 31 He summoned Moses and Aaron in the night and said, “Up, depart from among my people, you and the Israelites with you! Go, worship הוהי as you said!
- 32 Take also your flocks and your herds, as you said, and begone! And may you bring a blessing upon me also!”
- 33 The Egyptians urged the people on, impatient to have them leave the country, for they said, “We shall all be dead.”
- 34 So the people took their dough before it was leavened, their kneading bowls wrapped in their cloaks upon their shoulders.
- 35 The Israelites had done Moses’ bidding and borrowed from the Egyptians objects of silver and gold, and clothing.
- 36 And הוהי had disposed the Egyptians favorably toward the people, and they let them have their request; thus they stripped the Egyptians.
- 37 The Israelites journeyed from Rameses to Succoth, about six hundred thousand fighting men on foot, aside from noncombatants.
- 38 Moreover, a mixed multitude went up with them, and very much livestock, both flocks and herds.
- 39 And they baked unleavened cakes of the dough that they had taken out of Egypt, for it was not leavened, since they had been driven out of Egypt and could not delay; nor had they prepared any provisions for themselves.
- 40 The length of time that the Israelites lived in Egypt was four hundred and thirty years;
- 41 at the end of the four hundred and thirtieth year, to the very day, all the ranks of הוהי departed from the land of Egypt.
- בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כֵּן עָשׂוּ:
וַיִּלְכּוּ וַיַּעֲשׂוּ
- עַל־כִּסְאוֹ עַד בִּכּוֹר הַשָּׂבִי אֲשֶׁר בְּבֵית הַבּוֹר וְכָל בִּכּוֹר בְּהֶמָּה:
הַלֵּילָה וַיְהִי הַכָּה כָּל־בִּכּוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר פַּרְעֹה הַיֹּשֵׁב
וַיְהִי | בַּחֲצִי
- וַתָּהִי צָעָקָה גְדֹלָה בְּמִצְרַיִם כִּי־אֵין בַּיִת אֲשֶׁר אִין־שָׁם מֵת:
וַיִּקֶּם פַּרְעֹה לַיְלָה הוּא וְכָל־עַבְדָּיו וְכָל־מִצְרַיִם
- עָמְלִי גַם־אַתֶּם גַּם־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה כְּדִבְרֵכֶם:
וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן לַיְלָה וַיֹּאמֶר קוּמוּ צֵאוּ מִתּוֹךְ
- גַּם־בְּקִרְכֶּם קִחוּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם וּלְכוּ וּבִרְכַתֶּם גַּם־אֹתִי:
גַּם־צֹאנְכֶם
- מִצְרַיִם עַל־הָעָם לְמַהֵר לְשַׁלְּחָם מִן־הָאָרֶץ כִּי אָמְרוּ כָּלֵנוּ מֵתִים:
וַתַּחֲזִיק
- אֶת־בִּצְקוֹ טָרֵם יַחֲמֵץ מִשְׁאֲרָתָם צָרָת בְּשִׁמְלָתָם עַל־שִׁכְמָם:
וַיִּשָּׂא הָעָם
- עָשׂוּ כְּדִבְרֵי מֹשֶׁה וַיִּשְׁאַלּוּ מִמִּצְרַיִם כָּל־כֶּסֶף וְכָלִי זָהָב וּשְׁמֵלֹת:
וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל
- נָתַן אֶת־חֶן הָעָם בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וַיִּשְׁאַלּוּם וַיִּנְצְלוּ אֶת־מִצְרַיִם:
וַיְהִי
- מִרְעַמְסֵס סִכְתָּה כְּשֶׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלֵי הַגִּבּוֹרִים לְבַד מִטָּף:
וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
- וְגַם־עָרֹב רַב עָלָה אִתָּם וְצֹאן וּבָקָר מְקֻנָּה כְּבֹד מְאֹד:
- מִמִּצְרַיִם וְלֹא יָכְלוּ לְהַתְמַהֲמַה וְגַם־צָדָה לֹא־עָשׂוּ לָהֶם:
אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עֲגֹת מִצּוֹת כִּי לֹא חָמָץ כִּי־גִרְשׁוּ
וַיֹּאֲלוּ אֶת־הַבִּצֵּק
- יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵשְׁבוּ בְּמִצְרַיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָאַרְבָּע מֵאוֹת שָׁנָה:
וּמוֹשֵׁב בְּנֵי
- וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יֵצְאוּ כָּל־צִבְאוֹת יְהוָה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:
וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָאַרְבָּע מֵאוֹת שָׁנָה

- 42 That was for יהוה a night of vigil to bring them out of the land of Egypt; that same night is יהוה's, one of vigil for all the children of Israel throughout the ages.
- 43 יהוה said to Moses and Aaron: This is the law of the passover offering: No foreigner shall eat of it.
- 44 But any householder's*householder's NJPS “a man [has bought]”; trad. “man’s.” See the Dictionary under ’ish. purchased male slave may eat of it once he has been circumcised.
- 45 No bound or hired laborer shall eat of it.
- 46 It shall be eaten in one house: you shall not take any of the flesh outside the house; nor shall you break a bone of it.
- 47 The whole community of Israel shall offer it.
- 48 If a male stranger who dwells with you would offer the passover to יהוה, all his males must be circumcised; then he shall be admitted to offer it; he shall then be as a citizen of the country. But no uncircumcised man may eat of it.
- 49 There shall be one law for the citizen and for the stranger who dwells among you.
- 50 And all the Israelites did so; as יהוה had commanded Moses and Aaron, so they did.
- 51 That very day יהוה freed the Israelites from the land of Egypt, troop by troop.

13

- 1 יהוה spoke further to Moses, saying,
- 2 “Consecrate to Me every male first-born; human and beast, the first [male] issue of every womb among the Israelites is Mine.”
- 3 And Moses said to the people, “Remember this day, on which you went free from Egypt, the house of bondage, how יהוה freed you from it with a mighty hand: no leavened bread shall be eaten.
- 4 You go free on this day, in the month*in the month Or “on the new moon.” of Abib.

לך ארץ זבת חלב ודבש ועבדת את העבודה הזאת בחודש הזה:
והחתי והאמורי והחנני והיבוסים אשר נשבע לאבותיך לתת
והיה כי יביאך יהוה אל הארץ הכנענית

שבועת ימים תאכל מצות וביום השביעי חג ליהוה:

הימים ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאר בכלי גבלך:
מצות יאכל את שבועת

ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יהוה לי בצאתי ממצרים:
והגדת לבנך

תהיה תורת יהוה בפיו כי ביד חזקה הוצאך יהוה ממצרים:
והיה לך לאות עלי ידך ולזכרון בין עיניך למען

ושמרת את החקקה הזאת למועדה מימים ימימה:

יהוה אל הארץ הכנענית כאשר נשבע לך ולאבתיך ונתנה לך:
והיה כי יביאך

ליהוה וכל פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים ליהוה:
והעברת כל פטר רחם

בשה ואם לא תפדה וערפתו וכל בכור אדם בבניך תפדה:
וכל פטר חמל תפדה

ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים מבית עבדים:
והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת

אני זבת ליהוה כל פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה:
כל בכור בארץ מצרים מבקר אדם ועד בכור בהמה עליך
ויהי כי יהקשה פרעה לשלחננו ויהרג יהוה

5 So, when יהוה has brought you into the land of the Canaanites, the Hittites, the Amorites, the Hivites, and the Jebusites, which was sworn to your fathers to be given you, a land flowing with milk and honey, you shall observe in this month the following practice:

6 “Seven days you shall eat unleavened bread, and on the seventh day there shall be a festival of יהוה.

7 Throughout the seven days unleavened bread shall be eaten; no leavened bread shall be found with you, and no leaven shall be found in all your territory.

8 And you shall explain to your child on that day, ‘It is because of what יהוה did for me when I went free from Egypt.’

9 “And this shall serve you as a sign on your hand and as a reminder on your forehead*on your forehead Lit. “between your eyes”; cf. Deut. 6.8. —in order that the Teaching of יהוה may be in your mouth—that with a mighty hand יהוה freed you from Egypt.

10 You shall keep this institution at its set time from year to year.

11 “And when יהוה has brought you into the land of the Canaanites, as [God] swore to you and to your fathers, and has given it to you,

12 you shall set apart for יהוה every first issue of the womb: every male firstling that your cattle drop shall be יהוה’s.

13 But every firstling ass you shall redeem with a sheep; if you do not redeem it, you must break its neck. And you must redeem every male first-born among your children.

14 And when, in time to come, a child of yours asks you, saying, ‘What does this mean?’ you shall reply, ‘It was with a mighty hand that יהוה brought us out from Egypt, the house of bondage.

15 When Pharaoh stubbornly refused to let us go, יהוה slew every [male] first-born in the land of Egypt, the first-born of both human and beast. Therefore I sacrifice to יהוה every first male issue of the womb, but redeem every male first-born among my children.’

16 וְלִטּוֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ כִּי בְחֹזֶק יָד הוֹצֵיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם:
וְהָיָה לְאוֹת עַל־יָדְכָה

“And so it shall be as a sign upon your hand and as a symbol*symbol Others “frontlet.” on your forehead that with a mighty hand הוהי freed us from Egypt.”